

Framtíð lífsins og dauðans.

Helgi Pjeturss.

I.

Kvöldið 4. júlí var ég viðstaddur mjög merkilega og ein-kennilega heimsókn, sem rétt er að ég segi nokkuð af, í því skyni að auka mönnum árið-andi fróðleik og þá einnig til að forða saklausum frá grunsemdum, sem eru rangar og meidandi, en þó að vísu mjög edlileg afleiðing vanþekkingar í þessum efnum. Því að vanþekkingin hefur sér á aðra hönd trúgirni og oftrú, en tortrygni og vantrú á hina. En heimsókn sú, sem ég ætlaði að

segja frá, var í því innifalin, að framliðinn maður gerði tilraun til að hverfa aftur á fornar slóðir. Eða nákvæmar til tekið, tilraun var gerð til að endurskapa líkama framliðins, á miðil-fundi sem kallað er, eða með tilstyrk konu, sem mjög merkilega hæfileika hefur í þeim efnum, en þó meðfram fyrir til-stuðlun annara, sem þar voru samankomnir. Því að bæði miðill og fundarmenn skapa afsvæði það, sem nauðsynlegt er, til þess að líkamning geti orðið, þó að miðillinn leggi þar langmest til. En að hinn framliðni, sem hér er af sagt, leitast við að koma þarna fram, eða réttara sagt gerði til-raun þessa til að koma þarna aftur, verður að rekja til þess, að dóttir hans var þarna stödd á fundinum; kemur þar til greina stillilögmálið, *law of determinants*. Hef ég nú rann-sakað það lögmál í 21 ár, og væru það mikil rangindi gagn-vart mér, að halda að ég fari þar með staðlausa stafi.

II.

Er þá að segja frá hinni furðulegu heimsókn. Fram úr byrginu kom það, sem virtist vera nokkuð hár maður í hvítum sloppi, og höfuðið reifað mjög, nokkuð líkt og sáraumbúðir væru, en þó sást mikið af andlitinu. Var það mjög illa lagað og ekki með eðlilegum holdslit. Engin sá ég augun, aðeins augnatóftir. En þó brá þar mjög undarlega við, og því er það nú, sem ég hef kosið að segja sérstaklega frá einmitt þessari heimsókn, þó að þarna á fundinum gerðust margar svipaðar. En þarna bar frá, því að í þeirri augnatóft líkamningsins, sem að mér sneri, skein mjög einkennilegt og skært ljós. Sáú þetta fleiri en ég, og án þess að ég veki athygli á því. Og þegar ég var að hugsa um þetta furðulega ljós, rifjaðist nokkuð upp fyrir mér. Í fundarbyrjun hafði ég sagt nokkur orð, ef verða mætti til þess að bæta eitthvað líkamningarástaður, eða sambandsástaðurnar yfirleitt. Stakk ég m. a. upp á því, að við öll, sem þarna vorum, skyldum reyna til að vera samhuga um að óska þess, að okkur yrði sýnt eitthvað af ljóstagi, sem vel væri fallið til að sannfæra alla um, að þar gæti ekki verið um nein brögð eða svik að ræða. Virtist mér næsta eðlilegt að líta á ljós þetta sem svar við þeirri ósk. Annars er ýmislegt um líkamninga þessa þannig, að það er alveg augljóst, að ekki getur verið um svikabrögð að ræða. T. d. hneigja þeir sig þannig framan í fundarmenn, eins og í kveðju skyni, að með brúduhausum á stöng væri alveg ómögulegt að leika slíkt eftir. Annað er það, hvernig hið hvíta linlika efni (ektoplasma), sem þarna er svo mikið um, hagar sér. Eitthvert sinn kom miðillinn út úr byrginu með mjög mikið af þessum hvítu slæðum utan á sér, og sá ég greinilega, hvernig hið hvíta efni virtist spretta út úr, eða vera sprottið út úr tungu hennar.

III.

Þó að ég hafi aðeins verið á fáum af þeim fundum, sem hér ræðir um, þá virðist mér óhætt að fullyrða, að miðillinn þar, frú Lára Ágústsdóttir, hafi til að bera mikla hæfileika sem líkamningamiðill (*materialisations-medium*). En að vísu virtist mér allir þeir líkamningar, er ég sá, næsta van-skaðaðir og ófullkomnir, og er slíkt sízt að furða og mun

ekki vera miðlinum að kenna, heldur hinum miður heppilegu ástæðum, sem eru þarna á fundunum, eða hafa að minsta kosti verið á þeim fundum, sem ég hef tekið þátt í. Verður það í rauninni að teljast mesta undrunarefni, að nokkrir líkamningar skyldu þar geta komið fram. Þar var alltof heitt, loftið allt annað en gott, og söngurinn tæpast af réttri tegund. Góðar dansplötur — eins og t. d. »Morgenblätter« eftir Joh. Strauss eða »Heut mein Schatz« eftir snilling, sem ég kann því miður ekki að nefna — mundu þar geta gert meira gagn en flest sálmalögin; eða þá lag eins og hinn yndislegi aftansöngur (Abendlied) Schumanns. En þó verður að gæta þess, að ef einhver viðstaddur er óánægður með það sem sungið er, þá spillir það fyrir, hversu gott sem lagið er. Samstilling fundarmanna og hugarfar gagnvart miðlinum þarf og að vera í góðu lagi, ef hæfileikar miðilsins eiga að geta notið sín til fulls. Mér virðist eigi ólíklegt, að beztur undirbúningur undir slíka fundi væri dans af réttri tegund eftir músík af réttri tegund, og þá, auðvitað, að á fundinum væri jafnmargt karla og kvenna.

IV.

Engum er láandi þó að hann nefni undur eða kraftaverk það sem gerist á líkamningarfundum. Og þó er raunar allt eðlilegt, og misskilningur að setja það í samband við einhvern annan heim. Skal nú reynt að skýra þetta nokkuð. Fornspekingurinn Plótinos sagði, að í sérhverjum hlut byggi orka nokkur, sem geislaði út frá honum lengra eða skemra (sbr. Nýal s. 489, þar sem setningin er öll þýdd). Setning þessi virðist vera í góðu samræmi við hina nýju eðlisfræði, og mun rétt vera, það sem hún nær; en það verður að bæta því við, að orka þessi, sem geislar frá hverjum hlut, lifandi eða dauðum, leitast við að endurframleiða hann, og getur farið í eða hlaðið aðra hluti. Ég hef með rannsóknum mínum fundið, að svefninn er nokkurskonar hleðsluástand og að draumarnir byggjast á sambandi við einhvern, sem nefna má draumgjafa (sjá Nýal) Vanalegur svefn er því miðilsástand; og miðilsástand ekkert annað en sérstök tegund af svefni og draumum. Og í ágætu samræmi við þessa kenn-

ingu er það, að það ber stundum við, að meira eða minna ófullkomnar líkamningar geta orðið í kringum mann, sem liggur í rúmi sínu og sefur, og þegar hann vaknar, getur hann náð að sjá líkamningana áður en þeir hverfa; virðist ekki ólíklegt, að slíkt muni bera við miklu oftar en athugað hefur verið, sakir þess að þegar sofandinn vaknar, hverfa líkamningarnir eða svípirnir fljótar en svo, að vaknandinn nái að athuga þá. Þetta sem nú var sagt, varpar ljósi yfir eðli líkamningarinnar. Einhver, vanalega framlíðinn, sem er orðinn íbúi annarar jarðstjörnu, fær samband við miðilinn, líkt og draumgjafasambandið er í vanalegum svefni. Sambandið verður fyrir nokkurskonar geislan, en sú geislan leitast við að endurskapa líkama þann, er geislanin stafar frá. Stundum er eins og beinlínis reynt til að breyta miðlinum sjálfum, hárið breytilið, andlitið, hendurnar, og mátti sjá sitt-hvað af því tagi á þeim fundum frú Láru, sem ég var við staddur. En oftast leitast þessi geislun við að endurskapa hinn framlíðna utan við miðilinn, en þó í sambandi við hann. En viðstaddir ræða mestu um það, hvaða «andar» koma fram í miðlinum, hvort sem verður af líkamning eða ekki (stilli-lögmálið). Það hefur bagað miðilrannsóknir — eða sálrænar rannsóknir — mikið, að menn hafa ekki þekkt þetta lögmál; en kunnir menn glögg skil á því, þá má umsvifalítið, en alveg örugglega, ganga úr skugga um það, hvort um sannan miðil er að ræða eða ekki.

V.

Stórfurðulegir eru þeir atburðir, sem vér verðum vottar að á líkamningafundi, þar sem um er að ræða komu gesta, sem heimsækja oss, eigi einungis handan yfir djúp dauðans, heldur einnig yfir um geimdjúpið, þar sem heimkynni þeirra er jarðstjarna í margra biljóna milna fjarlægð. Og er vér leitumst við að afla oss þekkingar á lífinu eftir dauðann, bæði af því sem heyra má á miðilfundum og með nákvæmri rannsókn þess, sem ritað hefur verið um það efni, þá verður oss ljóst, hversu mjög mikil stund er lögð á það, þar sem lífið er lengra komið, að fullkomna sambandið milli íbúa stjarnanna, og þá ekki sízt þannig, að hinar fullkomnari verur geti komið fram á stöðum, þar sem lífið er á lægri þroskastigum, til að

hjálp þeim, sem þar búa. En ég hef lengi leitað við að vekja athygli á því, að það eru hin mestu umskifti í sögu hvítrar jarðstjörnu, þar sem lífið hefur vaxið fram frá byrjun. Þegar menn fara þar að uppgötva íbúa stjarnanna og óðlast skilning á þessari viðleitni hinna lengra komnu, til þess að hjálpa byrjendum. Verður þetta sama sem að náttúrufræðin uppgötví — eða uppgötvad verði á náttúrufræðilegan hátt — hið sanna eðli lífsins eflir dauðann.

VI.

Aukin þekking, eins og t. d. á eldinum, málmum, eðli loftlegunda, rafmagni, hefur aftur og aftur orðið til þess að breyta stórkostlega lífnadarháttum manna, og að visu til batnaðar, en þó því miður aðeins að nokkru leyti, en ekki öllu. En það er óhætt að segja það fyrir með vissu, að engar breytingar af því tagi, sem orðið hafa, munu komast í hálfkvísi við afleiðingarnar af því, að náttúrufræðin fer að ná til lífsins eftir dauðann. Það er eigi einungis það, að hinir framliðnu verða ekki tapaðir þeim, sem hér lifa eftir, eins og nú verður að segja að sé; og er það þó vissulega stórmikið atriði. Hitt er enn meira, að allt vort líf mun verða oss eins og í nýju ljósi, og vér munum sjá, að nú hefur í fyrsta skifti í sögu mannkynsins áunnist sá þekkingarauki, sem sýnir leið til að bæta ævikjör manna, ekki einungis að sumu leyti heldur öllu. Vér munum sjá möguleika til að útrýma veikindum, fátækt og glæpum. Og bæði að fækka slysum stórkostlega, og eins að bæta úr afleiðingum þeirra, sem þó verða, bæði fljótar miklu og fullkomlegar en nú er unt. Ég vil nefna t. d. druknun. Það er eins og slíkir atburðir verði ennþá sorglegri, ef hinir druknuðu nást eftir aðeins skamma stund, og þó er engin leið til að vekja þá til lífsins aftur. Með tilstyrk hinnar auknu lífræði mun takast að endurlífga druknaða, jafnvel þó að þeir hafi legið í vatni svo að klukkustundum skiftir. Og eins mun verða um sár og meiðslí. Það sem nú verður annaðhvort ekki grætt eða þá aðeins seint og illa, mun verða hægt að græða á skömmum tíma og örkuhlalaust.

Slíkar munu verða afleiðingarnar af því að ná sambandi

við hin fullkonnari tilverustig lífsins. En vitneskjan um það, að hinn framliðni á eftir dauðann nýjan líkama og er orðinn íbúi annarar jarðstjörnu, er undirstöðuskilyrði fyrir því, að þetta svo afaráridandi samband geti komist í rétt horf.

VII.

Mér er óhætt að segja, að hefði ég ekki komist niður á hina náttúrufræðilegu undirstöðu í þessum málum, þá mundi ég ekki hafa við þau fengist. En einmitt þau mál hafa nú verið aðalviðfangsefni mitt um mörg ár, og liggur þetta engangveginn eins fjarri jarðfræðingi og mörgum kann að virðast í fljótu bragði. Því að takmark hinnar fullkomnu jarðfræði er óefað einnig það, að geta sagt hvaðan lífið á jörðinni er komið og hvert það stefnir. Hef ég, er ég var að reyna að kynna mér hina fornu grísku speki, fundið að þar er til sú kenning, að lífið hér á jörðu sé komið frá stjörnunum: en um hitt var áður kunnugt, að grísk fornspeki kennir, að menn fari héðan eftir dauðann til annara stjarna, þó að heimspekisögufraeðingarnir hafi ekki gefið þessari kenningu mikinn gaum. En langvinnar rannsóknir mínar á þessu máli hafa leitt mig til óyggjandi skilnings á því, að þessi kenning er rétt, og jafnframt hefur mér orðið ljóst, hversu afarnauðsynlegt oss hér á jörðu er að fá miklu fullkonnara samband við lífið á stjörnunum en verið hefur, og að þetta getur á engan hátt orðið án þekkingar á þessu aðalatriði, að framhald lífsins hér á jörðu er líkamlegt líf á öðrum jarðstjörnum. Hef ég gert mér mikið far um að reyna að ryðja þessari svo afarnauðsynlegu þekkingu braut, bæði með bréfaskriftum og með ritgerðum á íslenzku, ensku og þýzku, og jafnvel lítið eitt á fleiri málum. En mér hefur orðið lítið ágengt ennþá, svo augljós sem þessi óumræðilega áridandi sannleikur virðist vera, og svo auðvelt, sem það er, að benda á hina þrálátu viðleitni framliðinna á að koma til vor, sem þessa jörð byggjum, vitneskjunnar um það, að hinir dánur eru eigi aðeins lifandi, þrátt fyrir dauðann, heldur líkamlegir, eins og þeir voru áður, þó að líkaminn sé annar; og að þeir eru íbúar jarðstjörnu eins og áður, þó að jarðstjarnan sé önnur. Á miðilfundinum, sem ég gat um í upphafi þessa

máls, það eg þá, sem þar voru, að reyna að vera samhuga um að lita svo á, sem fundur eins og þessi, væri tilraun til sambands við íbúa stjarnanna, en ekki hygg ég, að þau til-mæli hafi náð neinum verulegum tókum á hugum manna. En þó efast ég ekki um það, að áhuginn mundi verða mikill, ef menn gerðu sér ljóst, hvilik furðutiðindi líkamningar, eins og þeir sem vér sáum í ófullkominni mynd þarna á fundin-um, gætu sagt oss, ef viðtökuskilyrðin á þessari sambands-stöð, sem slíkur fundur er, væri þannig bætt, að þeir gætu fullskapast. Mundam vér þá fá að heyra ýmislegt, sem færi langt fram úr öllu því, sem áður hefur heyrst á miðfund-um, því að þar hefur þetta alltaf verið til fyrirstöðu, að menn höfðu ekki gert sér ljóst, að fundurinn var tilraun til sam-bands við lífið á stjörnunum. En af því sem þó, þrátt fyrir slíka fyrirstöðu, hefur tekist að segja eða rita, getum vér nokkuð ímyndað oss, hværsu sterkan hug hinir framliðnu hafa á því, að reyna til að koma oss í skilning um sann-leikann í þessum efnum. Er rétt að ég segi dálítið af slíku. Kona, sem misti son sinn í ófriðnum mikla og fékk síðan mikið og merkilegt samband við hann framliðinn, hefur þetta eftir honum: »Þegar menn vita, að andaheimurinn er ein-ungis annar hluti efnisheimsins, alveg eins og Amerika er hluti gamla heimsins, þó að hafið sé á milli, þá mun þeim undireins verða ljóst, að fólk er á voru sviði alveg eins lifandi og á ykkar sviði« (þ. e. jörðinni). Tilgangur hins framliðna hefur auðsjáanlega verið sá að segja, að fólkid á þeirra sviði sé alveg eins *líkamlegt* og vér hér á jörðu. Í annað skifti segir hann: »Alt er þetta, móðir mín, í raun og veru einn heimur og mjög líkt sumt lí heimi framliðinnal, þó að sumt sé mjög ólíkt. Hér eru allskonar skólar, og einnig staðir til guðsdýrkunar; hér eru ljómandi fagrar ár og garðar og ljöll og stöðuvötn«. Ennfremur segir hann: »Tíminn hættir, þegar sálin yfirgefur efnisheiminn«, en leiðréttir sig svo og segir: »eða réttara sagt hina grófgerðari tegund efnisheimsins, því að heimkynni mitt hér tilheyrir efnisheiminum, einungis er efnið fullkomnara (orðið *finer* getur ekki þýtt neitt annað, ef nokkurt vit á að vera í því). Að enginn tími sé til eftir dauðann, er ekkert annað en þvaður, þó að Tiny (eins og

konan nefnir son sinn) leiðrétti það ekki. Tiny segir líka að til séu þúsundir af bygðum jörðum í alheimi (honum hefði verið óhætt að segja biljónir eða þó að hærri tala hefði verið) og að hann hafi í fyrstu alls ekki getað áttað sig á þessu. Það er af þessu, sem nefnt var, og mörgu öðru, mjög greinilegt, að Tiny er að reyna til að segja móður sinni frá því, að hann lifi eftir dauðann líkamlegu lifi á jarðstjörnu, en þó kemur greinilega fram í bókinni (*«The Witness»* eftir Mrs. Platts), að hin ágæta kona hefur ekki getað áttað sig á þessu. Langaði mig mikið til að geta hjálpað henni, og hef ég í því skyni skrifað henni nokkrum sinnum, en árangurslaust em sem komið er.

Í annari bók, eftir ónefndan höfund (*«Dear Witness. by a Kings Counsel»*) segir svonefndur andi, með tilstyrk miðils, mjög fróðlega frá því, hversu hann hafi farið í heimsókn til annarar jarðstjörnu, og hverfi margir þangað, þegar þeir deyja, en flestir hverfi þó fljótt þaðan til annara jarðstjarna, þar sem líkara sé að lifa því, sem er hér á jörðu. Hér er mjög greinilega talað um lífið í andaheimi sem lif á öðrum jarðstjörnum, en þó virðist hinn auðsjáanlega vitri og hámentaði höfundur alls ekki hafa tekið eftir því, hverskonar upplýsingar hann hafði fengið um hinn svonefnda andaheim. Er þarna mjög eftirtektarverð bending um það, hversu fjarri mönnum er hinn visindalegi, náttúrufræðilegi skilningur á lífinu eftir dauðann, þessi skilningur, sem er svo áriðandi, að þegar hann er fenginn, þá er einnig fundin leið til þess að sigra dauðann.

VIII.

Margt hefur ritað verið býsna fróðlegt um sambandið milli stjarnanna, eftir því sem vitrast hefur spámönnum og miðlum, en langoflast þó þannig, að enginn skilningur var á því, hvað um var að ræða. Minnst ég þess, að ég gat eitthvert sinn um það í bréfi til ágæts miðils og rithöfundar, að hann hefði í einni af bókum sínum lýst ferðalagi framliðinna milli stjarnanna, en hann þvertók fyrir að svo væri. Og virðist mér þetta stór-efirtektarverð bending um, að ekki hafi verið ritað frá eigin brjósti, heldur í sannleika fyrir áhrif frá framliðnum, eins og rithöfundur þessi hafði haldið fram. En af

lýsingum þeim sem til eru, má, þó að þær séu ófullkomnar, glógt skilja, að á jarðstjörnum, þar sem framliðnir lífa miklu fullkonnara lífi en gert er hér á jörðu og öðrum frumstöðvum, er hin mesta stund lögð á að greiða fyrir sambandinu milli stjarnanna, miklu meiri stund en hér á jörðu jafnvel á vígbúnað. Miljónir manna koma saman á stöðum, sem útbúnir hafa verið til slíks og líkja mætti við fluglend-ingastöðvar. Allir horfa í sömu átt. Skyndilega hefur ný stjarna tendrast hátt á himni, en hún er ólík öðrum stjörnum í því, að sem menn horfa á hana fer hún hraðan stækkandi og einnig blikar hún í hinum furðulegustu litum, skærari og margbreyttari en nokkur af fastastjörnunum hefur til að bera. Og þar kemur, að allir geta greint að þetta er ekki nein stjarna, heldur mikill fjöldi af lýsandi verum, sem þarna svífur í loftinu og nálgast óðfluga, unz þær seljast á stað, sem þeim er fyrirbúinn þar hjá ljöldanum. Þetta eru gestir frá stjörnu þar sem lífið er lengra komið, og furðuleg eru áhrif þeirra á miljónirnar, sem fyrir eru. Öllum finst eins og þeir séu að lifna til nýs lífs, allir kraftar þeirra og hæfileikar aukast á undursamlegan hátt. En þó kemur brátt í ljós, að þetta á sér ekki stað jafnt um alla; sumir fara að skína, svo að þeir líkjast gestunum, og þegar þeir fara, taka þeir þá með sér. Fer svo eins og áður, gestirnir, og þeir sem burtu hverfa með þeim, glitra um stund líkt og stjarna á himninum, þó að með ennþá furðulegra ljósi og litum sé, en hverfa síðan í ljarskann. Og að visu má ekki halda, að líkamirnir flytjist um órafjarlægðir himingeimsins, heldur er um sérstaka tegund af orku að ræða, sem fer með hraða hugarins, en veldur líkamningu, eða framleiðir líkamina, þegar komið er á aflsvæði þeirrar stjörnu, sem verið er að heimsækja. Einn tilgangur hinnar furðulegu heimsóknar er sá, að sækja þá til fullkonnara lífs, sem tekist hefur að gera sig hæfa til þess, en greiða fyrir þeim sem eftir eru. *Heimsoknir eins og þessar eru komnar í staðinn fyrir dauðann*, og er munurinn vissulega meiri en svo, að með orðum verði lýst. En þó eru heimsóknirnar stundum nokkuð með öðru móti og í öðrum tilgangi. Mönnum getur þar sýnst eins og sólin sé að koma, og þó er ljósið bjartara en sólin, það er lífsljós, og fram úr

ljósinu gengur dýrðleg vera, sem reynist betri gestur en sagt verður.

Slíkar eru heimsóknirnar, þar sem lengra er komið, og þykja furðutíðindi, jafnvel þar sem svo margt er furðulegt. Og hinir góðu gestir eru oft framliðnir frá þeirri stjórn, sem vitja nú aftur fornra heimkynna, til að greiða fyrir þeim á braut fullkunnarinnar, sem þar búa eftir. Og svo mjög ófullkomin sem þessi heimsókn var, sem jeg gat um fyrst, þá var það þó visir og viðleitni í þessa sömu átt. Og ljósið sem skein undir brún líkamningsins var lífsljós, þó að ekki hefði það kraft til að skapa auga. En ekki verður því neitað, að mikilsverðir eru þeir hæfileikar, miðils-hæfileikarnir, sem gera það unt, að slík heimsókn geti orðið, og virðist ekki vafamál, að vér ættum að reyna til að greiða fyrir því, að slíkir hæfileikar gætu orðið að sem mestum notum.

Á þessari stjórn, sem vér köllum jörð, lifum vér í skugga dauðans. En ef rétt er að farið, getur ljós lífsins skinið hér hjartar og hjartar, unz skuggi dauðans hverfur með öllu, eins og orðið er á stjörnum hins fullkunnara lífs. En aldaskiftin, sem ég hef minst á, eru í því fölgjin, að farið verði að stefna í þá átt, og tilgangi lífsins verði náð æ betur og betur. Framtíð lífsins er að verða æ fullkunnara og fullkunnara; framtíð dauðans að hætta með öllu að vera til. En ofsnemt er að segja, eins og oft er þó gert, að enginn dauði sé til, þar sem dauðinn bíður ennþá allra.

Helgi Þjelurss.